

Karin Häll, 2016 års Bror Marklundstipendiat

Skulptur och teckning på Örnsköldsviks konsthall

Genast fastnar mina ögon på åsnan, som i naturlig storlek står längst in i utställningsrummet på Örnsköldsviks konsthall. Den står där i hörnan, som i en skamvrå, med nedslagen blick och ängsligt bakåtlutande öron. Belysningen är inte så bra just över åsnan men den magra kroppen och de långa, smala benen ger fina skuggor mot väggen och den undanskuffade och dumförklarade blir ändå hela utställningens absoluta fokus. Man kan inte annat än ömma för en så slitstark och tålig varelse, som åsnan är, och även känna ett visst medlidande.

Karin Häll berättar att hon hade fått flera meter packfilt över efter en större postförsändelse och det är denna ljusbrungrå, tovade filt med röda och gula ränder som hon klätt in hela åsnekroppen med. Varje sjok har hon sedan sytt ihop med prydliga röda langettstygn. De blir som ärr på åsneskinnet. Men först skulpterade hon sin *Packåsna* i trä och acryl, massan som ser ut som gips men är hårdigare och förstärkt med glasfiber.

Även *Dykungen* är skulpterad i acryl. Tronande på en svart blomsterpedestal har han fått ett svartfläckigt och fint utmejslat ansikte. Huvudet bär en chockerande meterhög frisyr, som ser ut att kämpa sig uppåt och nästan slå i taket, starkt påminnande om Madame de Pompadours mest spektakulära håruppsättningar. På golvet bredvid står ännu en hög frisyr beredd. Denna är i halm och betydligt enklare i sitt snitt.

På samma sätt som åsnan är inte *Dykungen* en högt stående och väl ansedd varelse. HC Andersen skrev sagan om *Dykungens* dotter och Birgitta Trortzig skrev en roman om honom och hans dotter. Hon gav sin version undertiteln "en barnhistoria" och det är en mörk och obehaglig berättelse om de som blir bortvalda, om människors svårigheter att nå fram till varandra och kunna slå rot.

Karin Häll föredrar tunga, mörka romaner, författare som likt Birgitta Trotzig skriver om det svåra i livet, det lappade och lagade. Hos Mare Kandre, Hertha Müller, Fjodor Dostojevskij hittar hon mörkret men även det ljust förtröstansfulla och en och annan ljusglimt, till och med humor.

På en stor, vit vägg i utställningen har Karin Häll samlat sina skisser, lappar med funderingar och frågor och ett strumppar som fyllts med halm och fått fint broderade tår på framsidorna. Peruker i olika färger, tussar av äkta hår och blyertsteckningar samsas på den upplysta ytan. Det är kroppsdelar som går att byta ut och kan ge ett nytt utseende och betydelse. På väggen mitt emot klättrar svarta handskar i långa trådar. De ser ut som ludna spindlar, eller är det ett teckenspråk som kommuniceras i verket med titeln *Trådar?*

Karin Häll är 2016 års Bror Marklundstipendiat. Hon tycker sig känna en viss gemenskap med honom och hans sätt att arbeta med skulptur. När hon gick på Idun Lovéns konstskolas skulpturklass, där han tidigare har varit lärare, sas det om honom att han alltid hade sitt skissblock till hands. Det har också Karin Häll för det mesta. Dessutom, precis som Bror Marklund, tycker hon om att resonera runt sina verk. Fundera en extra vända över begrepp som till exempel "kyrkan mitt i byn". Hur skulle det bli om en by bara bestod av kyrkor i olika åldrar och utföranden, vilken av kyrkorna skulle få mest

VOLYM

fokus? I *Kyrkbyn* har Karin Häll ställt ut ett helt gäng tennstöpta kyrkor på ett svart underrede. Det blänker och skimrar men det är svårt att urskilja varje enskild kyrka eftersom de är klumpiga och oprecisa i sitt uttryck. Synd, för idén är intressant och skulle, som hennes övriga verk, kunna ge den där starka känslan av både hot och tröst!

Efter vernissagen, innan Karin Häll måste återvända hem till Stockholm, ska hon göra sitt första efterlängtade studiebesök i Bror Marklunds ateljé. Kanske hittar hon där fler likheter. Hennes *Dykung* och Bror Marklunds *Gycklaren*, påminner om varandra. De har en liknande hög, halvmåneformad huvudbonad. Det är kanske en tillfällighet men kan också vara en hyllning!

Text: Karin Lundqvist

Foto: Jons Lundqvist

Volym 2018-02-05